

Джос Стърлинг



Превод от английски
Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ
България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Stealing Phoenix*

Copyright © 2012 by Joss Stirling

The moral right of the author has been asserted.

Stealing Phoenix was originally published in English in 2012. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Кристина Георгиева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-1030-1



Глава 1

Денвър, Колорадо

Вечерта, когато животът ми се преобърна, започна с един наистина великолепен десерт – малинов чийзкейк, полят с черен шоколад. Двете със сестра ми тъкмо бяхме пристигнали в Америка и се борехме с отбратителното изтощение след полета от Италия. Толкова бяхме уморени, че имахме нужда от кибритени клечки, за да гържат очите ни отворени, а натежалите ни глави кълмаха и заплашваха да се откъснат от вратовете ни. От опит знаехме, че трябва да се помъчим да останем будни, докато дойде някакъв разумен час за лягане, в противен случай биологичният ни часовник никога нямаше да се приспособи. Затова вместо да се строполим в леглата, както на мен ми се искаше, излязохме да вечеряме навън. Щом се налагаше да жертваме съня в името на каузата, поне заслужавахме по един превъзходен сладкиш за награда, и аз не се разочаровах.

По време на десерта Даймънд грижливо и без апетит правеше дисекция на своята порция, като взимаше съвсем по малко с лъжичката си. Аз отдавна бях излапала моя.

– Реши ли какво ще правиш утре, докато аз съм на конференцията? – попита ме Даймънд. – Можеш да слушаш от задните редове, но се съмнявам, че темата „Престъп-

ления сред савантите – как да се справим с нарушителите?“ ще бъде най-забележителното събитие в живота ти.

Познаваше ме толкова добре. Можех спокойно да мина и без да слушам лекциите на шепс хора, надарени с изумителни извънсетивни възприятия¹, които обясняват колко ненадминати са в решаването на световните проблеми. Започвах да се прозявам само при мисълта за това, а ако трябваше и да ги слушам, без да разбирам почти нищо от техните работи, вероятно щях да изпадна в кома.

– Може би все пак ще я пропусна.

– Едва ли те ще имат нещо против. – Даймънг се зарази от прозявката ми, но прикри своята в салфетката.

– Кои „те“?

– Нали вече ти казах.

Наистина ли щеше да си остави половината десерт недояден? Разгледах го замислено, като въртях с пръсти вилницата си.

– Така ли? Извинявай. Сигурно съм изключила точно тогава. Нали ме знаеш – дойдох с теб заради разходката.

Даймънг въздъхна. Беше вдигнала ръце от мен и вече не ме караше да се съсредоточавам върху нещата, които според нея трябваше да чуя, приемайки, че бях инат и слушах само тогава, когато на мен ми харесваше. Не им е лесно с мен на по-големите в семейството.

– Тогава пак ще ти повторя, защото на светските събития неизбежно ще се срещнеш с някои от участниците. – Гласът ѝ както винаги беше безкрайно търпелив към мен. – Конференцията се организира от семейство Бенедикт – влиятелни саванти в Америка. Неколкуна от тях работят към полицията.

– Значи това влиятелно семейство е помолило между-

¹ Събирателно понятие в парапсихологията. Към извънсетивните възприятия спадат ясновидството, телепатията. Б.пр.

народния миротворец Даймънг Брук да бъде техния звезден лектор. – Усмивнах ѝ се широко. – Късметлии са, че си приела.

– Стига, Кристал, не е така. – Даймънг изглеждаше очарователно смутена, когато похвалих брилянтния ѝ ум. – В обществото на савантите няма звезди, всички работим заедно.

Да бе, друг път. Оставете я какви ги приказва. На всички ни беше ясно, че тя беше необикновена. За разлика от мен. На тези екскурзии и обиколки аз бях просто носачът на Даймънг.

– И аз не знам още какво ще правя. Може би ще обиколя по магазините. – Остригах и последните следи от шоколадовата заливка в чинията, а с остриетата на вилицата нарисовах завихрен водовъртеж. – Трябва да си купя нови дънки, а Денвър ми прилича на отлично място за изгодни сделки и много по-евтино, отколкото у дома. Поне за това ме биваше – умеех да пазарувам.

Заради лекомислените ми планове лицето на Даймънг доби загрижено изражение и чувствителните ѝ кафяви очи се изпълниха с безпокойство. Последваха сестринските ѝ напътствия – просто не можеше да се стърпи, макар че и двете бяхме толкова капнали, че кломахме на масата.

– Кристал, нали разбираш, надявах се, че ще използваш следващите ден-два и сериозно ще се замислиш за бъдещето си. Подбрах цяла купчина с брошури на различни училища, така че да можеш отново да се явиш на изпитите. В хотела са, в куфара ми.

Свих рамене. Не ми се говореше за бъдещето, не и докато все още усещах приятния вкус на шоколада.

– Ако пък не искаш отново да гържиш изпитите, тогава защо не помислиш да изучиш някой занаят? Винаги си обичала модата и дизайна. Може да попитаме синьора Карьера дали ще има нужда от още един чифт ръце покрай

карнавала. Ще ти бъде от изключителна полза да научиш как за кратко време се шият толкова много различни костюми. Знам със сигурност, че точно сега синьората е претрупана с работа, защото шие и облеклата за голяма холивудска продукция, която ще снимат във Венеция идния месец.

Думите ѝ прозвучаха интригуващо, но тогава се появи жизнерадостният келнер и с театрален жест напълни отново чашите ни с кафе. Сигурно и той „отмаряше“, преди отново да се хване на работа – точно като мен. Макар че да си призная, на деветнайсет кариерата ми още стоеше на площадката за излитане.

– Хареса ли ви вечерята, дами? – попита той, впил поглед в сестра ми с надеждата за трошица похвала. Виждах, че вече е хлътнал до уши в Даймънд, както ставаше с повечето притежатели на Y хромозома.

– Благодаря, всичко беше прекрасно. – Тя го дари с една от най-топлите си усмивки и когато вдигна поглед, тъмната ѝ коса се люшна едва. Подстригана спретнато на черта, Даймънд имаше чертите и прическата на Клеопатра, изиграна от Елизабет Тейлър. Но тъй като майка ни беше египтянка, приликата ѝ с кралицата беше истинска. Баща ни бил британски дипломат, назначен в Каиро, където се влюбил в мама, взел я за жена и набързо я отвялкъл със себе си. Може да се каже, че сме едно истинско интернационално семейство – двете с Даймънд живеем във Венеция, горе-долу на средата на пътя между корените ни в гористите графства около Лондон и прашните брегове на Нил. Нямах усещането за силна национална принадлежност. Италия не беше родната ми страна – просто живеех там. Кой знае, чувството, че бях без корени, може би беше още една част от неудовлетвореността ми от мен самата.

Келнерът – самото въплъщение на учтивостта – най-

сетне се обърна да поиска и моето мнение.

- Десертът хареса ли ви?

- Да, беше страхотен. - Усмихнах му се, но вниманието му вече беше скочило обратно на сестра ми. Той се оттегли доволен, а погледът му се задържа само върху Даймънг. Не го винях - бях наследила забележителния външен вид на фараоните, с грамаден нос и ясно изразени вежди, само че без красотата им, а на всичкото отгоре лицето ми беше обрामчено от лъвската грива от рога на баща ми. Наследствените черти у савантите обикновено бяха доста оплетени и ние не правехме изключение. Майката на баща ми е била венецианка с косите, характерни за италианците от севера - изобилие от буйни къдрици в цялата гама цветове от землистокафяво до изсветляло от слънцето русо. Понякога този тип коса се среща у старите майстори, но моята не беше гладка и вълниста като у Магоната, а приличаше на развълнувано море от ситни къдрици. В компанията на сестра ми винаги се чувствах като шугава лъвица до една пригладена, изтънчена писана.

Магнитът за туристите, „Хард рок кафе“, се пълнеше със студенти и пътешественици, шумът се усили, а безбройните поръчки теглеха нашия келнер ту в една посока, ту в друга. Погледът ми беше привлечен от една стъклена витрина, която според надписа помещаваше автентично яке с военна кройка, принадлежало на Майкъл Джексън. Забавлявах се с причудливата илюзия на отражението ми, от която изглеждах така, сякаш главата ми се подава от врата ми. Отново се прозинах. За какво говорехме? А, да.

- Значи искаш от мен да работя за синьора Карьера, така ли? Та това ще е робски труд. - Познавах добре шивачката на костюми, която живееше в апартамента под нас във Венеция - често разхождах кучето ѝ, когато тя беше заета. Беше приятна съседка, но като шеф щеше да е придирчива. Изтърпнах, щом си помислих как ли щеше да

започне да се разпорежда с времето ми.

Даймънд побутна десерта встрани.

- Крайно неприятно ми е да гледам как си пилееш живота.

- И на мен ми е крайно неприятно да пилеем пари. Дай насам чинията. Чийзкейкът горчи.

- Моля?

- Страхотен е, това искам да кажа.

Сестра ми въздъхна и премълча, че с моите метър и осемдесет почти трябва да внимавам с килограмите. Не че съм била дебела, но – чакайте, как ми казваше? – о, да, в сравнение с останалите ми сестри, благословени със среден размер, аз съм била амазонка². Не давах пукната пара. Кого съм тръзнала да впечатлявам? Момчета не ме канеха на срещи, защото бях по-висока от тях и те се бояха да не станат за посмешище. Най-дружеският прякор от всички, които бях изтърпяла в пансиона в Англия, беше „Бобеното стъбло“³.

- Кристал, не си мисли, че не разбирам. Зазубата на татко преди изпитите през последната ти година в училище беше ужасна – говореше Даймънд нежно.

Набодох на вилицата ново парче и го лапнах въпреки болката, която ми причиниха гумите ѝ. „Ужасна“ много бегло описваше емоционалното опустошение, което бях преживяла. В нашето семейство баща ми беше единственият ми поклонник и винаги заставаше на моя страна, когато ме сравняваха в мой ущърб с шестимата ми по-големи братя и сестри. Височината ми го забавляваше и при всяка възможност ме наричаше „малкото ми момиче“, въпреки че щом застанехме един до друг, можех да видя плешивото му теме, опасно с къдрици. Какво чудно има-

2 Според древногръцката митология воинствен народ от силни, едри жени. Б.пр.

3 „Джак и бобеното стъбло“ е английска приказка за деца, в която Джак разменя кравата на семейството срещу вълшебни бобени зърна, които стават толкова огромни, че го отвеждат в страната на великаните високо в небето. Б.пр.

ше, че така ефектно изгърмях на изпитите. Заедно с него, смъртта му ми отне и най-хубавата част от мен самата.

Даймънд ме докосна леко по ръката и опита да ме утеши, но подобни жестове не можеха да стигнат мъката.

- Мама ме помоли да се грижа за теб и едва ли е очаквала от мен да те оставя да се шляеш така безцелно. Тя би искала да те види как се залавяш с нещо, което ти е на сърцето.

- Добър опит, Даймънд, но и на двете ни е ясно, че след като е отгледала шест деца, мама се е изчерпала дооткоква, че не се тревожи много-много за мен. - Родила съм се десет години след Даймънд - шестата поред в котилото от седмина на родителите ни, и съм била пълна изненада за всички, но най-вече за майка ми, която отгавна, както смятала, била прехвърлила детеродната възраст. - Тя е на върха на щастието, че е станала баба. Колко са вече?

- Общо дванайсет. Топаз има шест, Стийл две, Силвър едно, а Опал три.

- Добре, че ти водиш отчет. Ужасна леля съм. Та мама има дванайсет сладки внучета, които може да глези и то без да носи отговорност за тях. Надали ще си загуби ума от тревога по мен.

Вечният миротворец в семейството ни и на земното кълбо поклати глава. После завъртя леко пръст и келнерът скочи, за да ни донесе сметката.

- Мама се безпокои за теб, но напоследък, след татко, не е добре със здравето.

- Значи затова се премести в онова малко апартаментче близо до Топаз, в което няма стая за гости, така ли? - *Чуй се сатю, Кристаа!* Гласът ми беше пропит с горчивина. Трябваше да сложа край. Даймънд не ми беше виновна за нищо. Със смъртта на татко, мама беше изгубила не само съпруга си, беше изгубила своята сродна душа, както ние, савантите, наричахме съпрузите си. Аз самата няха

сродна гуша и не можех да го усетя, но с интелекта си разбирах, че за един савант това беше равносилно на смърт. Когато баща ми почина, мъката на мама взе мястото под прожектора на сцената и единствено Даймънд ми се притече на помощ, когато с несигурна крачка излязох от училище, стиснала една шепа двойки в ръка, без никакво бъдеще.

- Извинявай, уморена съм. Права си. Ще обмисля идеята ти за костюмите. Едва ли ще мога отново да се явя на изпитите.

- Добре. Ти имаш потенциал. От теб искам просто да му намериш посока. - Даймънд ми подари специалната си усмивка. Имаше изключителната дарба да дарява покой на неспокойните души и аз без да искам се почувствах малко по-добре от утехата ѝ. В обществото на савантите уменията ѝ се търсеха много и често я молеха да посредничи между враждуващите групи. Ние, савантите, се раждаме с една-две дарби в повече от другите хора - да речем, имаме способността да предсказваме бъдещето, да местим предмети с ума си или да разговаряме чрез телепатия, но когато толкова много надарени хора общуват един с друг като китка примагони в операта „Феникс“ и всички се борят да са в центъра на вниманието, това може да доведе до спречквания. В семейството ни Даймънд беше най-способна. Беше интересно да я видиш как укротява запенилото се куче пазач на някой ищец, докато то започне да се умилква като кутре. В една или друга степен, всичките ми братя и сестри имаха някаква дарба. Всички, без мен.

Аз съм точно като онова, което в света на Хари Потър наричат „безпомощен“⁴.

4 Както обяснява Рон в „Хари Потър и стаята на тайните“: „Безмощен е такъв, който е роден в магьосническо семейство, но няма никакви магически сили. Тоест обратното на вълшебник, роден в семейство на мъгляи...“ Преводът на откъса е на Мариана Екимова-Мелнишка. Б.пр.

Нали съм била седмото поред дете, та всички очаквали да се появя на бял свят и да го разтърся с гръм и трясък с възможностите си. Вместо това момичето, което им се пръкнало, можело да ви посочи къде сте си захвърлили ключовете. Да, съвсем вярно. Аз съм като сигнализатора за загубени вещи на ключодържателя ви. Виждам предметите, към които сте привързани, като космически боклук, който обикаля около земята, и при нужда мога да ви дам упътване къде да откриете нещото, което сте затрили. Не мога да осъществявам телепатична връзка – щом се свържа с груп савант, сякаш налитам право в облак от нефункциониращи сателити и веднага бивам изхвърлена извън орбита, така че съм почти напълно безполезна, а гарбата ми не е нищо повече от фокус за развлечение и помощ за разсеяните. И все пак семейството ми бързо се усети как да се възползва от нея.

Ето например вчера. Докато чакахме на летището, Топаз ми се обади, но не за да ме попита как съм. „Кристал, Фелисити си е забравила якето някъде в училището. Ще бъдеш ли така мила да ми кажеш къде е?“ Дъщерята на сестра ми Топаз беше най-голямата забравана на света.

Дарбата ми не отказваше даже и от разстояние, стига да беше разумно. В този случай ни деляха шестнайсетина километра – бяхме на летище „Хийтроу“ и се прекачвахме в друг самолет. Достатъчно беше да направя няколко маневри из работите, които се въртяха из ума на Фелисити и... „Паднало е зад масата за рисуване.“

„И какво, по дяволите, търси там? Както и да е. Благодаря ти, миличка. До скоро.“

Ето такива разговори провеждам непрекъснато с братята и сестрите ми. Аз съм момичето, към което се обръщат, за да намерят ненужните вещи в живота си.

Дарбата ми е по-скоро напаст, отколкото благословия. Това е особено неприятно, тъй като да си роден

савант означава, че в цялата история има един нежелан край – на всички нас до един им е отредено да открият любовта, която ни допълва, единствено в нашия двойник савант, или сродна душа, както е станало с родителите ми. Те са имали невероятен късмет, че са се срещнали, тъй като двете души се зачеват някъде по света по едно и също време. Така животът ни минава в търсене на другия, но шансовете ни да го открием са нищожни, тъй като той, или тя, може да принадлежи към друга раса и да живее на другия край на света. Помислете си само – ако вашият спътник в живота умре, вие ще бъдете съсипани точно както мама след смъртта на баща ми; или пък когато най-сетне се срещнете, той може вече да има свое семейство. Слушала съм разкази, в които хората откриват своята сродна душа едва когато остарееят. Че вие може дори да не говорите на един и същи език. Братята и сестрите ми имаха различна сполука: Стийл беше късметлия и на двайсет и пет среща своята сродна душа от Япония чрез една агенция за запознанства само за саванти. Неговата сестра близначка, Силвър, не дочака да намери половинката си и вече има един бурен развод за гърба си. Топаз живееше щастливо със съпруга си и макар че той е страхотен човек, всички знаем, че имаше друг за нея. Опал откри своята сродна душа в Йоханесбург и сега живее там. Най-малкият ни брат, Питър, още чакаше – точно както мен и Даймънд.

За себе си не тая много надежди – ако моят двойник съществува, той ще бъде или удивително надарен, така че да компенсира недостатъците ми, а това би ме обрекло на живот в неговата сянка, или ще притежава същите хилави способности като мен и ще бъде толкова слаб, че едва ще се разпознаем. Всеки път, когато установявам телепатична връзка, това води до сериозни странични ефекти. А савантите можеха да кажат гали са намерили

половинката си само след като умовете им се срещнат. Гадна работа да си на мое място! В повечето случаи. Но аз добре знаех какви са слабостите ми, затова гледах да избягвам компанията на другите саванти, та може би идеята да се захвана с шиене на костюми не беше толкова лоша.

Даймънд оправи сметката и ние се приготвихме да си вървим. Денвър се намираше на километър и половина надморска височина и есенните вечери там бяха хладни, затова се позабавихме, докато се закопчаем догоре, докато се увием в шаловете и наденем ръкавиците. Излязохме на улицата и за кратко се объркахме накъде да тръгнем в непознатия град.

- Тук въздухът е толкова разреден. - Даймънд надзърна между небостъргачите към звездното небе. - Във Венеция винаги можеш да различиш какво видиш.

- Защото въздухът на морското равнище винаги е влажен или смърди на отводнителни канали. Струва ми се, че ако поживеем още малко там, ще ни пораснат хриле и ципи между пръстите. - Хванах я под ръка и я поведох към хотела. Беше само на няколко преки оттук и не беше трудно да се ориентирам по мястото, на което бях тикнала куфара си. Беше необичайно да вървим в каньона от извисили се нагоре сгради, глазирани с анонимни стъкла, защото бяхме свикнали с натруфените, криволичещи и ронливи венециански улички.

Даймънд ме последва без въпроси, защото знаеше, че притежавам инстинктите на пощенски гълъб.

- А ти откъде знаеш, че вече не са ми пораснали ципи на краката? Аз живея в апартамента на баба много преди теб.

Засмях се тихичко.

- Кълна се, Nonna⁵ имаше ципи. Като истинска потом-

5 Баба (от итал.) Б.пр.

ствена венецианка тя беше наполовина русалка.

- Денвър е толкова по-различен от морето. - Даймънг се завъртя на място полузамаяна от изтощението. - Странно, но в този град се чувствам като у дома си, сякаш част от мен вечно е чакала да дойде тук.

- Даймънг! - системата ми за предупреждения закъсня само с миг. От тъмната уличка в пролуката между магазините със спуснатите кепенци излязоха трима мъже и отрязаха пътя ни за отстъпление. Мернах някакви черни качулки, лица, покрити до средата с шалове, призрачни ножове - злодеите на всеки град. Единият сграбчи гръбката на дамската чанта на Даймънг и я преряза. Тя безразсъдно я стисна, но мъжът гръпна ожесточено чантата и запрати сестра ми встрани. Притекох ѝ се на помощ, но другите двамата ме нападнаха. Приземихме се в канавката една върху друга, а в това време мъжете се мъчеха да ми измъкнат чантата. Единият ме удари с лакът в стомаха и се изправи, а другият блъсна главата ми в бордюра.

След това всичко стана размазано. Чувах се тежки стъпки и някакъв звук, който много приличаше на рева на разгневен звяр.

- Полиция! - Предпазителят на пистолет изцирака и се върна на мястото си. - Остави я!

Някой изруга и последва бързото отстъпление на меките подметки на три чифта маратонки. Лежах по гръб, някак странно полунадигната от паважа, а звездите се въртяха.

Мъжът, който ни се притече на помощ, изтича при сестра ми. Тя седеше на земята и притискаше чантата до стомаха си. Главата ми пулсираше, но се изправих на колене и се придърпах по-близо до тротоара, преди следващият камион да ме е премазал.

- Добре ли сте, госпожо? - Спасителят ни се приведе над нея.

- Да, да, благодаря ви. Разминах се само с уплахата. - Даймънг трепереше, а очите ѝ бяха пълвали в сълзи, събуждайки инстинкта на всеки мъж да я защити.

Той ѝ подаде ръка да стане. Струва ми се, че дори не ме забеляза - аз стоях в сянката между уличните лампи, а сестра ми беше окъпана в светлина. Ръцете им се докоснаха, двамата ахнаха и се надигнаха на крака.

- Боже мили! Та това си ти! Чувам те в главата си! - Даймънг зяпаше нагоре към спасителя си, сякаш той беше Дядо Коледа и носеше подаръци за всичките ѝ рождени дни наведнъж. Ако се потопях и погледнех към тях с очите си на савант, щях да видя как всичкият ѝ завихрен космически боклук сега се беше съсредоточил върху него като върху магнит, който привлича метални стружки.

- Да, аз съм наистина. - После, без да кажат и дума, той я хвана в ръцете си и я целуна.

Уха! Не знаех какво да правя - да им ръкопляскам ли, или да се размея. Все едно гледах някой клиширан романтичен филм - любов от пръв поглед и спонтанна прегръдка като в онази известна фотография на моряка, който целува медицинската сестра в деня на победата над Япония на Таймс Скуер.

Дали ревнувах? Разбира се, и още как.

Най-сетне двамата се отделиха един от друг.

- Кой си ти? - Най-накрая сестра ми прояви здрав разум и си спомни, че дори не се бяха запознали.

- Трейс Бенедикт. А ти?

- Даймънг Брук.

Той нежно взе лицето ѝ в ръце, сякаш гържеше най-ценната вещ на света.

- Чувал съм името ти. Дошла си тук за конференцията, нали? Приятно ми е да се запознаем, Даймънг.

- И на мен, Трейс. - Очите ѝ се преместиха върху устните му.

О, не! Само не пак!

И той пак се навеси над нея, но този път я целуна ласкаво и нежно, целувка за „добре дошла“ на неговата сродна гуша. Не смеех да ги шам. Не бях такъв егоист, че да съсия най-щастливия миг в живота им с моите оплаквания, нищо че имах леко мозъчно сътресение и бях омазана с неописуеми неща от канавката. С един пръст изстрелях от крака си опаковката на сандвич от Макдоналдс. Гадост! Даймънд щеше да си спомни за мен. Все някога.

- Не е за вярване, че се появи в живота ми така изневиделица. Толкова дълго те чаках. - Трейс поглади скулите ѝ с пръст и помилва възлечето на красивите ѝ устни. - Трябва да си призная, че в мен се зароди надежда, когато те видях в списъка на гостите и обърнах внимание, че си на моите години...

- Ние никога не спираме да се надяваме и когато срещнем груз савант, все се молим да е Той или Тя, нали така? - Даймънд се усмихна свенливо.

- Толкова пъти съм бил представян на възможни кандидатки със същата дата на раждане. Слава богу, че ти се оказа моята сродна гуша.

Аз въздъгнах и разтрих слепоочията си. Сценарият им не беше особено оригинален, но за главоболието ми не можех да ги виня.

- Последното нещо, което съм очаквала, когато приех поканата, е да срещна тук моята сродна гуша. - Сестра ми беше очарователна - едновременно щастлива и свенлива.

Той се навесе, вдигна чантата ѝ и я подаде.

- Ти си миротворецът, нали?

- Точно така. Притежавам малка консултантска фирма във Венеция.

- Във Венеция ли? В Италия?

- Да не би да има друга Венеция? - В очите ѝ проблясна

нежна закачливост.

- Ако питаш за Америка, има. Колкото искаш. Някъде към седем-осем Венеции. Значи в Италия, а? - Той я целуна лекичко, сякаш се знаеха отдавна, без да може да откъсне ръцете си от нея. - Аз работя в генвърската полиция. Ще трябва да измислим нещо с разстоянията, но се чудя какво.

Брей, този не си губи времето. Срећнаха се преди няма и пет минути и вече ще се местят у нас.

- Мога да работя от всяка точка на света. Само трябва да помисля за Кристал... - Изведнъж тя си спомни за съществуването ми и се отблъсна от него. - Кристал, божичко, Кристал, добре ли си?

Аз им помахих немошно от тротоара.

- Добре съм. Вие, двамата, продължавайте. Не искам да ви развалям цуни-гуни-то.

С няколко бързи крачки Даймънд се намери до мен.

- Боли ли те нещо? Не мога да повярвам, че те оставих да стоиш на тротоара, а ти си ранена. Трейс, моля те, помогни ни.

Бързо схванах, че зет ми беше способна душа. Нямах нужда сестра ми да го подканя, за да ми помогне да доуцам пред една врата. На ключодържателя му висеше малко фенерче и той светна с него в лицето ми.

Примигнах и закрих очите си с ръка.

- Има оток на главата, но зениците ù реагират на светлината. Май ще е най-добре да я закараме в болницата. Просто за всеки случай.

Паниката ме разкъса като токов удар.

- Нищо ми няма. Наистина. Не искам да ходя в болницата. - Последният път прекарах там осемнайсетия си рожден ден. Тамко ме беше извел на вечеря да отпразнуваме деня, но получи инфаркт още преди да поръчаме. Специалната ми вечер завърши в болницата, откъдето

трябваше да съобщя новината за смъртта му на мама и цялото семейство. Само като си спомнях и пак ме налягаше онова грозно усещане, сякаш пропадам през някакъв отвор в нищото.

Но слава богу, Даймънд знаеше, че за нищо на света няма да стъпя там доброволно.

- Тя не обича болниците. Но все ще можем да повикаме лекар, който да я прегледа в хотела, нали?

Трейс извади телефона си.

- Имам по-добра идея. Ще повикам брат ми. Той ще я прегледа по-обстойно от който и да е апарат в спешното отделение.

За автора

Джос Стърлинг живее в Оксфорд и мисълта, че животът е повече от онова, което виждаме на повърхността му, винаги е заплелявала авторката. Тя обича да пътува и вярва, че Венеция трябва да бъде любимият град за всички времена, в който човек да се влюби.

Можете да посетите и уебсайта ѝ:

www.josstirling.com